

RESSÒ DE LA PARAULA

Quaresma, camí de reconciliació (IV). Reconciliats amb Déu

Ens fixem ara en uns moments «complicats o estranys» del nostre camí quaresmal. (Esperem que aquest llenguatge s'entengui i no provoqui escàndol).

Lògicament, el camí quaresmal no té sentit si no el vivim «davant Déu, en el marc de la nostra relació amb Ell». La Quaresma no és un exercici de teràpia, una mena d'autoajuda o un mètode de creixement personal, dels quals ens ofereix el mercat. La Quaresma és una experiència essencialment religiosa, en el sentit de vivència experimentada en el camí, en la història que anem fent en relació amb Déu.

Però la nostra relació vital amb Déu passa per moments ben diversos.

En primer lloc ens fixem en la nostra relació amb Déu quan som conscients de la nostra situació de «pecat». Ja sabem que aquesta paraula resulta molesta. Un matrimoni ja gran m'insistia i s'entestava que havíem d'ometre aquesta paraula de la nostra predicació. No vaig saber què hi havia darrere de la seva obstinació, però els vaig advertir que si en féssim cas, hauríem d'esborrar el 50% de les paraules de Jesús, incloses les de la consagració eucarística. Sigui com sigui la paraula usada, ens referim a aquella situació, causada per la nostra voluntat, en què no hem respost a la voluntat amorosa de Déu i hi hem actuat en contra. En el fons, és l'acció o l'estat personal que ve a ser resultat de la nostra voluntat d'ésser Déu, amos i senyors de la nostra vida.

Hi ha altres moments en els quals Déu ens resulta molest, antipàtic, fins i tot contradictori.

Hi ha persones que podríem denominar «religioses», que s'enfaden amb Déu, protesten, perquè, diuen, «sent Ell totpoderós i Pare», no escolta les nostres peticions «que són perfectament lògiques i legítimes»...

Uns altres van més enllà. No suporten el caràcter transcendent de Déu, és a dir, que estigui més enllà de les possibilitats humanes, que no obeeixi les lleis que regeixen el món, la naturalesa, la ciència...

Uns altres neguen o no suporten que Déu sigui un «absolut», és a dir, que la seva paraula i la seva voluntat tinguin un pes inapel·lable, indiscutible, amb validesa per a tots i per sempre, contràriament a les veritats que anem descobrint i coneixent...

Uns altres es queixen o rebutgen el fet que Déu «atabali amb la seva presència omnipotent i omnipresent», com descobria una comentarista en el

Salm 138 («m'estrenys a banda i banda, no em puc escapar de la teva mirada»)...

Uns altres adopten la postura de gran indiferència, portats pel pensament que «no serveix per a res», no interessa, més aviat resulta un engany i una molèstia...

On em trobo jo respecte de Déu? Avui, qui és Ell per a mi?

En la Quaresma escoltem la crida de sant Pau: «Germans, deixeu-vos reconciliar amb Déu» (2Co 5,20). És com si ens digués: deixeu-vos estimar per Déu, que és amor perdonador i us ofereix tornar a Ell perquè visqueu!

La nostra fe ens ha ensenyat que, almenys per part de Déu, la porta sempre estarà oberta i que el seu desig de tenir-nos a casa seva no s'esgota. Sabem que la seva espera és pacient i que no deixa d'enviar-nos missatges, crides, signes o insinuacions perquè l'escoltem i tornem a Ell.

Sabem per la fe i, sobretot, per experiència, que quan vivim reconciliats amb Ell, la pau ens embolcalla, fins i tot enmig de dificultats i sofriments. Sempre Ell serà més gran.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Anem a la processó

A Terra Santa, la processó s'anomena a la que es fa el Diumenge de Rams a Jerusalem.

I «anem a la processó» és la consigna que es passen els diversos grups cristians per convidar-se i encoratjar-se a assistir-hi: *boys scouts*, grups parroquials, religiosos/es, pelegrins que aquells dies visiten Terra Santa. I no solament de Jerusalem, també hi arriben cristians de les poblacions de l'entorn: Betlehem, Beit Sahur, Betània, Jericó, Ain Karem, Taibé, Ramala... Fins de Natzaret alguns anys puguen a participar-hi.

A l'hora convinguda, la tarda del diumenge, es concentren a Betfagé, a la falda oriental de la Muntanya de les Oliveres. Allí comença la festa.

Obren pas els *boys scouts* amb les trompetes i tambors. Presideix el patriarca amb els seus acompanyants. I segueixen els fidels. No marxen en files ben arreglades, no. Ben al contrari, cada grup forma una pinya portant els seus estandards i pendons, tocant instruments, cantant i alguns grups —especialment els arribats de l'Àfrica— ballant les seves danses abillats amb vestits típics. És tot un espectacle veure-ho. Però sobretot, anar-hi, estar integrat en un grup, és una experiència vibrant.

El recorregut és d'uns dos quilòmetres. El camí puja per la Muntanya de les Oliveres, voreja la Basílica de l'Ascensió i passa a tocar de la Basílica del Pare Nostre per baixar fins a l'Hort de Getsemaní. Travessa el Torrent Cedró i entra a la ciutat per la Porta de Sant Esteve o de les Ovelles. Una multitud de curiosos, jueus i àrabs, s'amunteguen a les vores per gaudir de l'espectacle.

Ja entrats a Jerusalem, la processó acaba al pati dels religiosos Pares Blancs, on hi ha l'església de Santa Anna i la Pis-

cina Probàtica. Allí el patriarca beneeix els assistents. Aquesta benedicció la repeteix cada grup a mesura que van arribant.

Acabada la festa, els carrers de la ciutat vella de Jerusalem —ciutat de pau— van plens de fidels entusiastes que han aclamat Jesús, el veritable rei de la pau.

Després, a poc a poc, van retornant tots cap a casa seva amb rostres i cors veritablement radiants.

Ben mirat, hom pensa que l'entusiasme dels fidels d'avui deu ser ben comparable al dels apòstols i de la multitud en aquell primer Diumenge de Rams de la història.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Cuaresma, camino de reconciliación (IV). Reconciliados con Dios

Nos fijamos ahora en unos momentos «complicados o extraños» de nuestro camino cuaresmal. (Esperemos que este lenguaje se entienda y no provoque escándalo).

Lógicamente, el camino cuaresmal no tiene sentido si no lo vivimos «ante Dios, en el marco de nuestra relación con Él». La Cuaresma no es un ejercicio de terapia, una especie de autoayuda o un método de crecimiento personal, de los que nos ofrece el mercado. La Cuaresma es una experiencia esencialmente religiosa, en el sentido de vivencia experimentada en el camino, en la historia, que vamos haciendo en relación con Dios.

Pero nuestra relación vital con Dios pasa por momentos muy diversos.

En primer lugar nos fijamos en nuestra relación con Dios cuando somos conscientes de nuestra situación de «pecado». Ya sabemos que esta palabra resulta molesta. Un matrimonio ya mayor me insistía que teníamos que omitir esta palabra de nuestra predicación. No supe qué había detrás de esta obstinación, pero les advertí que si hiciéramos caso, tendríamos que borrar el 50% de las palabras de Jesús, incluidas las de la consagración eucarística. Sea cual sea la palabra usada, nos referimos a esa situación, causada por nuestra voluntad, en que no hemos respondido a la voluntad amorosa de Dios y hemos obrado contra ella. En el fondo, es la acción o el estado personal que viene a ser resultado de nuestra voluntad de ser Dios, amos y señores de nuestra vida.

Hay otros momentos en los que Dios nos resulta molesto, antipático, incluso contradictorio.

Hay personas que podríamos denominar «religiosas», que se enfadan con Dios, protestan, porque, dicen, «siendo Él todopoderoso y Padre», no escucha nuestras peticiones «que son perfectamente lógicas y legítimas»...

Otros van más allá. No soportan el carácter trascendente de Dios, es decir, que esté más allá de las posibilidades humanas, que no obedezca a las leyes que rigen el mundo, la naturaleza, la ciencia...

Otros niegan o no soportan que Dios sea alguien «absoluto», o sea, que su palabra y su voluntad tengan un peso inapelable, indiscutible, con validez para todos y para siempre, contrariamente a las verdades que vamos descubriendo y conociendo...

Otros se quejan o rechazan el que Dios «agobie con su presencia omnipotente y omnipresente», como descubriría una comentarista en el Salmo 138 («me estrechas detrás y delante, no puedo escapar de tu mirada»).

Otros adoptan la postura de gran indiferencia, llevados por el pensamiento de que «no sirve para nada», no interesa, más bien resulta un engaño y una molestia...

¿Dónde me encuentro yo respecto de Dios? ¿Hoy, quién es Él para mí?

En Cuaresma escuchamos la llamada de san Pablo: «Hermanos, dejaos reconciliar con Dios» (2Co 5,20). Es como si nos dijera: ¡dejaos amar por Dios, que es amor perdonador y os ofrece volver a Él para que viváis!

Nuestra fe nos ha enseñado que, al menos por parte de Dios, la puerta siempre estará abierta y que su deseo de tenernos en su casa no se agota. Sabemos que su espera es paciente y que no deja de enviarnos mensajes, llamadas, signos o insinuaciones para que escuchemos y volvamos a Él.

Sabemos por la fe y, sobre todo, por experiencia, que cuando vivimos reconciliados con Él la paz nos envuelve, aun en medio de dificultades y sufrimientos. Siempre Él será más grande.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada de Laics sobre el Primer Anunci a Madrid

La Comissió Episcopal per als Laics, Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha organitzat la Trobada de Laics sobre el Primer Anunci amb el lema «Poble de Déu unit a la Missió». Aquest esdeveniment ha reunit, del 16 al 18 de febrer, a la Fundació Pau VI (Pg. de Joan XXIII, 3), a Madrid, representants de les diòcesis de l'Estat, de la vida consagrada i dels diferents moviments i associacions de laics. La nostra diòcesi també hi ha estat ben present.

«El Primer Anunci és una invitació de cor a cor amb Jesucrist, tornar a allò que és essencial: Viure

l'alegria de l'Evangeli». El Primer Anunci esdevé, doncs, una prioritat pastoral urgent.

Així va començar el divendres 16 de febrer el congrés: «Poble de Déu unit en la missió» «on tots els laics de les diferents diòcesis de l'Estat estem cridats a fer experiència i compartir la joia i els neguits d'aquest Primer Anunci. Hem d'estar atents a la veu de l'Esperit: som persones enviades. Ens hem sentit afortunats de ser-hi aquí perquè nosaltres també hem rebut aquest Primer Anunci», tal com apunta l'equip de la nostra diòcesi que s'hi va desplaçar. A partir de les 4 de la tarda van anar a la Fun-

dació Pau VI de Madrid els diferents representants de parròquies, moviments i associacions laicals. Tots amb un objectiu comú: escoltar l'Esperit i deixar-nos dur per la seva força.

El nunci apostòlic a l'Estat espanyol, Bernardito Auza, va iniciar l'acte amb un missatge del papa Francesc. Mons. Auza va voler que fóssim conscients de la realitat d'un món secularitzat i descristianitzat on moltes persones no coneixen Déu. Ens va esperonar a deixar-nos encomanar l'alegria de l'Evangeli a una societat líquida sense compromisos i amb mancances d'un Amor Veritable.

Seguidament, el cardenal arquebisbe de Barcelona i president de la Conferència Episcopal Espanyola, Joan Josep Omella, va adreçar unes paraules on posava èmfasi en l'experiència de ser estimat per Déu i la necessitat de transmetre la notícia de forma valenta i alhora humil.

Amb la música de Maite López i amb les paraules del papa Francesc, l'equip de la nostra diòcesi es va adonar que el Primer Anunci vol dir tornar a la font, que és l'amor del Déu que ens ha portat fins aquí.

Més informació:

www.bisbatsantfeliu.cat

Ingrés de nous catecúmens a la nostra diòcesi

El diumenge 18 de febrer passat, a la nostra diòcesi, hi va haver el ritus de l'elecció de nous catecúmens. A les cinc de la tarda, a la Casa de l'Església, es van aplegar sis nous catecúmens de les parròquies de Santa Maria de Castelldefels, Santa Eulàlia d'Esparreguera, Sant Miquel de Molins de Rei i Sants Just i Pastor.

En una primera part, els catecúmens, amb els seus acompanyants, van rebre una catequesi sobre el do de l'elecció.

Seguidament, a les set de la tarda, en el transcurs de l'Eucaristia del primer Diumenge de Quaresma, el bisbe Agustí va rebre els catecúmens.

Tots ells van signar en el Llibre dels Elegits per rebre els tres sa-

graments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia en els diumenges de Pasqua.

Junt amb el ritus de l'elecció també els catecúmens van rebre l'unció prebaptismal.

Un matrimoni laic nou responsable de la pastoral de la parròquia de Santa Maria de Cubelles

El senyor bisbe Agustí Cortés ha nomenat Mn. Agustí Pañella i Baró com a nou rector de la parròquia de Santa Maria de Cubelles (Garraf). Mn. Pañella manté les seves responsabilitats pastorals com a rector a la parròquia de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú, amb les seves dues esglésies de Sant Joan, i de la Mercè, als barris de la Collada i Fondo Somella.

Atès que Mn. Agustí seguirà vivint a la rectoria de Sant Joan Baptista de Vilanova i la Geltrú, pels compromisos que ja té contrets, el Sr. Bisbe ha cregut convenient de nomenar la Sra. Chiara Romano i el seu marit, el Sr. Joan Rodríguez, com a matrimoni, «encarregats pastorals de la parròquia de Santa Maria de Cubelles».

Els seran els qui vetllaran per la pastoral del dia a dia com també de l'acolliment de les persones

que s'acostin a la parròquia, com dels grups que fan ús pastoral i/o cívic a l'edifici de la Casa Rectoral.

Per facilitar la seva tasca i disponibilitat, seran ells mateixos els qui viuran a l'habitatge que fins ara es reservava al rector, amb un contracte de comodat establert entre el bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el rector i ells mateixos.

D'aquesta manera, Cubelles es converteix en la primera parròquia de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que atorga una responsabilitat d'aquesta envergadura a un matrimoni laic.

L'inici del servei pastoral del nou rector i els nous encarregats pastorals, serà a l'Eucaristia de les 10 del matí del proper diumenge 10 de març. La celebració litúrgica la presidirà el bisbe de la nostra diòcesi, Agustí Cortés.

Catalonia Sacra inicia les activitats de 2024 amb una conferència sobre el retaule de Santa Maria de la Geltrú

Catalonia Sacra ha estrenat l'agenda d'activitats culturals de 2024 amb una conferència que ha volgut posar en valor i donar conèixer el retaule de l'església de Santa Maria de la Geltrú (Garraf), un dels millors del període barroc que hi ha al país. El divendres 1 de març passat, la Dra. Maria Garganté, una de les principals especialistes en aquest corrent artístic, va explicar davant de l'obra algunes de les seves singularitats. Aquesta activitat, proposada pel nostre bisbat en la dotzena edició d'aquesta iniciativa única, dona a conèixer el patrimoni cultural d'arrel religiosa.

L'església de la Geltrú, que marca el centre emblemàtic del barri, està documentada des de 1143, però l'edifici actual data de començaments del s. XVIII dins d'un estil neoclàssic força

senzill. El seu interior contrasta amb l'exterior, ja que conserva un dels millors retaules barrocs del país. Dedicat a l'Assumpció de Maria, s'ha atribuït al taller dels Tramulles datant el conjunt el 1643.

El retaule de la Geltrú presenta tres espais que uneixen la terra amb el cel. La part baixa és de pedra amb escuts dibuixats que representen la vida dels homes. El gran cos central representa la interacció entre el que és humà i el que és diví i està ple d'imatges de la vida de Jesús, de la Mare de Déu i de sants. La part més alta representa el Cel amb la Trinitat (Pare, Fill i Esperit Sant) i els àngels.

Propostes per donar a conèixer el patrimoni cultural d'arreu

La programació de Catalonia Sacra de 2024 es donà a conèixer el 28 de febrer en un acte al CaixaFo-

rum Macaya de Barcelona en un acte presidit pel cardenal Mons. José Tolentino, prefecte del Dicasteri per la Cultura i l'Educació del Vaticà. Enguany aquesta iniciativa, única a Europa i promoguda pels deu bisbats amb seu a Catalunya, proposa una trentena d'activitats que, setmanalment d'entre març i novembre, donaran a conèixer el patrimoni cultural d'arrel religiosa d'arreu del territori. Amb els campanars com a fil conductor, aquest any es proposen visites guiades, itineraris, conferències... en vint-i-dues comarques de Catalunya i una del País Valencià. Aquest cop, i per primera vegada, l'agenda comptarà amb una activitat a Andorra, que forma part del bisbat d'Urgell. Aquí, Catalonia Sacra es desplegarà sota la denominació d'Urgelia Sacra igual que al País Valencià ho fa amb la denominació de Dertosa Sacra.

AGENDA

Recés de Quaresma. Dissabte 9 de març, a partir de les 10.30 h, al Monestir de la Mare de Déu del Carme (c/ Salines, 29) de Vilafranca del Penedès. Predicarà Mn. Valentí Alonso.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2R 5,1-15a / SI 41 / Lc 4,24-30]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.: sant Joan Josep de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

6. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Feliu de Llobregat: sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida. Sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boy-

let (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. Santes Perpètua i Felicitat, màrtirs a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / SI 50 / Lc 18,9-14]. Santa Francesca Romana (1384-1440), religiosa viuda, funda-

dora de les Oblates benedictines. Sant Feliu de Llobregat: sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagoberth, laic.

10. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [2Cr 36, 14-16.19-23 / SI 136 / Ef 2,4-10 / Jo 3,14-21]. Es poden llegir les lectures del cicle A: 1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38). Sant Simplicio, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

Diumenge III de Quaresma (B)

COMENTARI

«Proclameu un Messies crucificat escàndol per al homes, saviesa de Déu»

Poc a poc ens anem acostant a la Pasqua. Ens ho recorda ja l'evangeli d'avui. Jesús veu molt enrenou al voltant del temple amb tot el negoci que s'hi movia que no ajudava precisament a recordar el sentit del santuari: lloc de pregària, lloc de trobada amb Déu: *No convertiu en mercat la casa del meu Pare!* diu Jesús i per això *bolca les taules i escampa les monedes traient fora vedells, coloms i moltons*. Tot això ja no serveix per al nou temple que edificarà Jesús que és ell mateix. Per això diu: *Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies*. L'evangelista ens recorda: *Ell es referia al santuari del seu cos*. Destruïran el cos de Jesús, el mataran, però en tres dies ressuscitarà un cos nou, una realitat nova, el lloc on caldrà trobar Déu: Jesús mateix, no un temple material. Per això diu l'evangeli: *Quan Jesús ressuscità d'entre els morts els deixebles recordaren que ell deia això*. No sempre és fàcil creure en Jesús fins a les últimes conseqüències. Per això diu també que *molts cregueren en el seu nom, però Jesús no hi confiava perquè els coneixia tots*. Sabia molt bé que a l'hora de la crucifixió molts es farien enrere: potser no costa molt creure en el Crist ressuscitat però sí en el Crist que va a la passió, en el Crist crucificat. Però precisament sant Pau recorda que el *Crucificat és un escàndol per als jueus i per als grecs un absurd, però aquells que Déu ha cridat tant jueus com grecs veuen en ell el poder i la saviesa de Déu*. Aquesta és la visió de la fe. Humanament Crist crucificat és un derrotat, un vençut però morint salvarà el món: *En la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes*. El crucificat és Déu mateix fet home per nosaltres. Per això creient en Crist complint el manament de l'èxode: *Jo soc el Senyor el teu Déu, que t'ha alliberat d'Egipte, lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi*. Només el Crist crucificat i ressuscitat és el veritable Déu salvador de totes les nostres esclavituts. No n'hi ha d'altre. Només Ell és el poder de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17) (Versió abreujada)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esclat: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esclat i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 20,1-17) (Versión abreviada)

En aquellos días, el Señor pronunció estas palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí. No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Recuerda el día del sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre, para que se prolonguen tus días en la tierra, que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás falso testimonio contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo. No codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de tu prójimo.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,22-25)

Hermanos: Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero para los llamados —judíos o griegos—, un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí: no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre». Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora». Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?». Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré». Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?». Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y creyeron a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús. Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba a ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.